

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 111, fax: 234 665 444
posta@uouu.cz, www.uouu.cz

Čj. UOOU-00854/23-6

ROZHODNUTÍ

Úřad pro ochranu osobních údajů jako povinný subjekt (dále je „Úřad“) podle § 2 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“) rozhodl takto:

- I. **Žádost** žadatelky, [REDACTED], o poskytnutí informací ze dne 18. února 2023 (dále jen „žádost ze dne 18. února 2023“), se podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s § 11a odst. 1 písm. a) a písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. **odmítá.**
- II. **Žádost** žadatelky, [REDACTED], ze dne 19. února 2023 dodaná 15:38 (dále jen „1. žádost ze dne 19. února 2023“), se podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s § 11a odst. 1 písm. a) a písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. **odmítá.**
- III. **Žádost** žadatelky, [REDACTED], o poskytnutí informací ze dne 19. února 2023 dodaná 17:32 (dále jen „2. žádost ze dne 19. února 2023“), se podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s § 11a odst. 1 písm. a) a písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. **odmítá.**

Odůvodnění

- I. [REDACTED] (dále jen „žadatelka“ a [REDACTED], se dne 18. února 2023 obrátila na Úřad žádostí o poskytnutí informací [REDACTED]. V žádosti ze dne 18. února 2023 je požadováno poskytnutí následujících informací:

„Žádost o informace podle zákona č. 106/1999 Sb.

V podání ze dne 21. 12. 2022 si stěžujeme, že „počínaje červnem, kdy začala vyřízení podepisovat Mgr.et Mgr. Veronika Svoboda, Ph.D., vedoucí oddělení přezkumu, přestaly být naše podněty vyřizované v zákonné lhůtě. Ze 43 podnětů bylo 30 vyřízeno po zákonné lhůtě, ve dvou případech 37 dnů po lhůtě. K vyřízení došlo zjevně jen díky

naším žádostem o opatření proti nečinnosti ÚOOÚ ze dne 13. 4. 2022, 25.5. 2022, 3. 6. 2022, 19. 6. 2022 a 8. 10. 2022.“

Ve vyřízení stížnosti čj. UOOU-00154/23-2 neurčitě uvádíte:

„Na základě prověření postupu vedoucí oddělení přezkumu odboru práva na informace při vyřizování podatelčích podnětů k přijetí opatření proti nečinnosti v období od června 2022 jsem zjistil, že v některých případech byla podatelka o vyřízení svého podnětu skutečně informována později než ve lhůtě 30 dnů ode dne přijetí podnětu. V naprosté většině takových případů se přitom jednalo o prodlení v řádu dnů, pouze ve dvou případech bylo prodlení delší. Jakkoliv byla v některých z těchto případů délka vyřizování žadatelčích podnětů ovlivněna nedostatečnou součinností správního orgánu, jehož údajná nečinnost byla namítána, lze uzavřít, že vyřizování těchto podnětů Úřadem trvalo déle, než je obecně žádoucí. V této části jsem podatelčinu stížnost tudíž vyhodnotil jako částečně důvodnou.“

Žádáme o informace

1) zda ÚOOÚ v rámci prošetřování stížnosti zjistil, že je pravdivé naše tvrzení, že: „počínaje červnem, kdy začala vyřízení podepisovat Mgr. et Mgr. Veronika Svoboda, Ph.D., vedoucí oddělení přezkumu, přestaly být naše podněty vyřizované v zákonné lhůtě. Ze 43 podnětů bylo 30 vyřízeno po zákonné lhůtě, ve dvou případech 37 dnů po lhůtě.“

2) Ve které přesně části ÚOOÚ naši stížnost vyhodnotil jako nedůvodnou? Ocitujte část stížnosti, která je podle ÚOOÚ nedůvodná.

Dále se uvádí: „Na základě těchto zjištění jsem proto uložil vedoucí oddělení přezkumu odboru práva na informace, aby v případě vyřizování podnětů k přijetí opatření proti nečinnosti dbala na včasné obstarání podkladů a informování podatele. Toto opatření se ukázalo jako postačující.“

3) Kdy, kde a jakým přesně způsobem Mgr. Jaroslav Rozsypal, ředitel odboru práva na informace, uložil Mgr. et Mgr. Veronika Svoboda, Ph.D., aby v případě vyřizování podnětů k přijetí opatření proti nečinnosti dbala na včasné obstarání podkladů a informování podatele?

4) Na základě přesně čeho a jakým způsobem ÚOOÚ uvedené opatření vyhodnotil jako postačující?

5) Provedl Mgr. Jaroslav Rozsypal nějaké další kontroly práce Mgr. et Mgr. Veronika Svoboda, Ph.D., zda zmíněná dodržuje jiné lhůty, v případech jiných žadatelů, zda porušuje i jiné své povinnosti? Jaké přesně kontroly, kdy a s jakými výsledky? Pokud neprovedl, ptáme se proč.

6) Provedl Mgr. Jaroslav Rozsypal nějaké jiné kontroly práce jiných úředníků odboru práva na informace ÚOOÚ? Jaké přesně, kdy a s jakými výsledky? Pokud neprovedl, ptáme se proč.

Závěrem uvádíte, že na ÚOOÚ dochází k narůstání nápadu vyřizovaných věcí.

7) Kolik věcí z agendy dle InfZ vyřídila Mgr. et Mgr. Veronika Svoboda, Ph.D., za každý z měsíců svého působení na ÚOOÚ? V jaké výši obdržela v těchto měsících osobní odměny?

Kolik věcí celkem vyřídil za stejné období nejpracovitější úředník a kolik nejlínější úředník ÚOOÚ, vykonávající agendu ve věcech dle InfZ, a jak se tito úředníci jmenují? Jaké osobní odměny obdrželi oni?“

II.

 (dále jen „žadatelka“ a

Mgr. Jaroslav Rozsypal, se dne 19. února 2023 obrátila na Úřad žádostí o poskytnutí informací Mgr. Jaroslav Rozsypal. V 1. žádosti ze dne 19. února 2023 je požadováno poskytnutí následujících informací:

„Žádost o informace podle zákona č. 106/1999 Sb.

Včera nám bylo doručeno vyrozumění o vyřízení stížnosti dle § 175 zákona č. 500/2004 Sb., čj. UOOU-04777/22-2 ze dne 20. 12. 2022, na Mgr. et Mgr. Veroniku Svoboda, Ph.D., vedoucí oddělení přezkumu ÚOOÚ. Stěžovali jsme si že sdělení čj. UOOU-04187/22-5 z 19. prosince 2022 neobsahuje žádnou věcnou ani právní argumentaci týkající se konkrétní věci. Obsahuje pouze univerzální argumentaci, která se používá ke každému sdělení o nezhájení přezkumného řízení. (Viz odstavec „Úřad v rámci řešení podnětu ... nadřízený orgán zohlednil.“ Dokument tak vůbec nelze považovat za vyřízení konkrétní věci.

Mgr. Jaroslav Rozsypal ve vyrozumění uvádí: „Podatelka dále namítá, že sdělení Úřadu ze dne 19. 12. 2022, č. j. UOOU-04187/22-5, nelze považovat za vyřízení konkrétní věci, přičemž tento svůj názor opírá o vágní námitku, podle níž sdělení Úřadu obsahuje „pouze univerzální argumentaci“. Tuto námitku jsem nucen vyhodnotit jako nepřípadnou. Z výše zmíněného přípisu Úřadu je patrné, že Úřad se zabýval jak posouzením formálních náležitostí rozhodnutí vedoucí Úřadu vlády, tak jeho obsahem, tj. důvody, pro které byla podatelčina žádost o informace částečně odmítnuta. Jelikož se vedoucí Úřadu vlády ve svém rozhodnutí s podatelčinými námitkami řádně vypořádala a provedla jejich hodnocení, které nelze považovat za nezákonné, dospěl Úřad k závěru, že obsah tohoto rozhodnutí stejně jako postup, který jeho vydání předcházel, jsou v souladu s právními předpisy.“

Žádáme o citaci textu z dokumentu čj. UOOU-04187/22-5, který se vypořádává s námi vznesenou námitkou: „Informace, zda prošetřovatel oznámení někam postoupil (odpověď ANO / NE) a zda o průběhu a výsledcích prošetření vyhotovil písemnou zprávu (odpověď ANO / NE) povinný vydat odmítl, protože z těchto informací prý lze zjistit totožnosti oznamovatelů, osob prošetřovaných a dalších dotčených osob. Jakým způsobem ji lze zjistit, to neuvedl. Namítáme, že takové odůvodnění je zjevně nesmyslné. Povinný Úřad vlády ČR nám tedy odmítl požadované informace sdělit bez zákonného důvodu.“

- III. Mgr. Jaroslav Rozsypal, se dne 19. února 2023 obrátila na Úřad žádostí o poskytnutí informací Mgr. Jaroslav Rozsypal. Ve 2. žádosti ze dne 19. února 2023 je požadováno poskytnutí následujících informací:

„Žádost o informace podle zákona č. 106/1999 Sb.

Mgr. Jaroslav Rozsypal, dnes ředitel odboru práva na informace ÚOOÚ, léta působil na Ministerstvu spravedlnosti ve funkci vedoucího oddělení styku s veřejností sekce státního tajemníka, kde vyřizoval až do 15. 5. 2022 agendu dle zákona o svobodném přístupu k informacím (InfZ).

1) Je pravda, že Mgr. Jaroslav Rozsypal zavedl na MSp postup, kdy ministrům spravedlnosti nejsou postupovány k vyřízení opravné prostředky dle InfZ a dle správního řádu, čímž jsou mařena řízení o opravných prostředcích proti rozhodnutí ministerstva,

jak dokazují opatření proti nečinnosti čj. UOOU-01911/22-3 ze 21. června 2022, čj. UOOU-02647/22-3 ze 12. srpna 2022, čj. UOOU-00512/22-3 z 3. března 2022, čj. UOOU-01031/22-3 z 11. dubna 2022, čj. UOOU-01646/22-3 27. května 2022, čj. UOOU-01763/22-3 9. června 2022, čj. UOOU-01676/22-3 z 31. května 2022, čj. UOOU-01938/22-3 z 21. června 2022, čj. UOOU-01999/22-5 z 24. června 2022, čj. UOOU-02304/22-3 z 19. července 2022, čj. UOOU-02145/22-3 z 7. července 2022, čj. UOOU-02327/22-3 z 19. července 2022, čj. UOOU-02328/22-3 z 19. července 2022, čj. UOOU-02524/22-3 z 10. srpna 2022, čj. UOOU-02513/22-4 z 10. srpna 2022, čj. UOOU-02648/22-3 z 12. srpna 2022, čj. UOOU-02748/22-3 z 26. srpna 2022, čj. UOOU-02749/22-3 z 26. srpna 2022, čj. UOOU-02750/22-3 z 26. srpna 2022, čj. UOOU-02765/22-3 z 26. srpna 2022, čj. UOOU-02766/22-3 z 26. srpna 2022, čj. UOOU-03052/22-3 z 8. září 2022 a čj. UOOU-03016/22-3 z 13. září 2022?

2) Je pravda, že Mgr. Jaroslav Rozsypal už předtím zavedl na MSp postup, kdy ministrům spravedlnosti nebyly postupovány k vyřízení opravné prostředky dle InfZ a dle správního řádu, čímž byla mařena řízení o opravných prostředcích proti rozhodnutí ministerstva, jak dokazují usnesení např. čj. UOOU-03092/21-4 z 23. července 2021, čj. UOOU-02885/21-6 z 22. července 2021, čj. UOOU-03092/21-4 z 23. července 2021, čj. UOOU-03270/21-6 z 23. srpna 2021, čj. UOOU-03271/21-6 z 23. srpna 2021 a čj. UOOU-04182/21-4 z 14. října 2021?

3) Je pravda, že Mgr. Jaroslav Rozsypal zavedl na MSp postup, kdy ministerstvo nevyřizovalo opravné prostředky dle InfZ a dle správního řádu vydané podřízenými orgány ministerstva, které mu nebyly postoupeny, čímž byla mařena řízení o opravných prostředcích, jak dokazuje např. usnesení čj. UOOU-03091/21-4 z 26. července 2021?

4) Podle stanoviska ombudsmana KVOP-36828/2021: „Na druhou stranu však neplatí, že by ochrana před nečinností podle § 80 správního řádu nepřipadala v řízení o stížnosti vůbec do úvahy. Bude využitelná tehdy, jestliže povinný subjekt nepředá stížnost nadřízenému orgánu v souladu s § 16a odst. 5 (srov. rozsudek NSS č. j. 4 Ans 1/2008-63).“ Je pravda, že Mgr. Jaroslav Rozsypal praktikoval na MSp postup, že opatření proti nečinnosti nelze učinit proti nečinnosti, spočívající v nepředání věci nadřízenému orgánu, a tím způsobil v mnoha případech zmaření řízení o opravných prostředcích?

5) Je pravda, že Mgr. Jaroslav Rozsypal opustil Ministerstvo spravedlnosti poté, co jsme ministra informovali o jeho výše uvedené soustavné protiprávní činnosti, a to ve spěchu, kdy agendu InfZ ani řádně nepředal jím vyškolenému nástupci?

6) Věděl předseda ÚOOÚ o výše uvedených skutečnostech, které vyvolávají pochybnosti o způsobilosti a integritě Mgr. Jaroslava Rozsypala k výkonu funkce ředitele odboru práva na informace, dřív, než jej funkcí pověřil?

7) Kdo může odvolat z funkce předsedu ÚOOÚ?“

Úřad jako povinný subjekt dle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. žádosti, které jsou předmětem tohoto rozhodnutí posoudil, prověřil, zda disponuje požadovanými informacemi, a sděluje následující.

Dle § 140 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, může správní orgán na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením spojit různá řízení, k nimž je příslušný, pokud se týkají téhož předmětu řízení nebo spolu jinak věcně souvisejí anebo se týkají týchž účastníků, nebrání-li tomu povaha věci, účel řízení anebo ochrana práv nebo oprávněných zájmů účastníků. Spojit řízení lze i v průběhu řízení za předpokladu, že tím nevznikne nebezpečí újmy některému z účastníků.

„Protože zákon č. 106/1999 Sb. nebrání tomu, aby více samostatně podaných žádostí jedním žadatelem bylo vyřizováno společně (jedním „poskytnutím“ informace), bude možné v takovém případě jedním rozhodnutím (částečně) odmítnout všechny takto podané žádosti o informace, a to bez nutnosti formálního spojování řízení podle § 140 zákona č. 150/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.“ (FUREK, Adam, ROTHANZL, Lukáš. §15 [Povinnost poskytovat informace]. In: FUREK, Adam, ROTHANZL, Lukáš, JIROVEC, Tomáš. Zákon o svobodném přístupu k informacím. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 75.) Obdobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 115/2014-29 ze dne 21. ledna 2015.

Vzhledem k tomu, že v tomto případě je spojení řízení o žádostech v souladu se zásadou rychlosti a hospodárnosti řízení podle § 6 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 500/2004 Sb.“), rozhodl Úřad z moci úřední, že o žádosti ze dne 18. února 2023, 1. žádosti ze dne 19. února a 2. žádosti ze dne 19. února (dále společně také jako „žádosti“) bude pro splnění podmínek § 140 zákona č. 500/2004 Sb. rozhodnuto ve společném řízení. Z obsahu žádostí lze dovodit, že spolu věcně souvisí, žádosti byly podány toutéž žadatelkou a jsou spojeny stejným záměrem žadatelky, jak bude podrobně odůvodněno dále.

Dle článku 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) má každý právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě.

Dle článku 17 odst. 1 Listiny se svoboda projevu a právo na informace zaručuje.

Dle článku 17 odst. 4 Listiny lze svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti.

Dle článku 17 odst. 5 Listiny jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon.

Dle § 11a odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., povinný subjekt může odmítnout žádost nebo její část do sedmi dnů ode dne jejího přijetí, pokud lze ve vztahu k ní dovodit, že cílem žadatele je způsobit nátlak na fyzickou osobu, jíž se týkají požadované informace, pokud nejde o informace podle § 8a odst. 2, a to zpravidla v reakci na předcházející postup povinného subjektu vůči žadateli nebo na vztah s fyzickou osobou uvedenou v písmenu a).

Dle § 11a odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., povinný subjekt může odmítnout žádost nebo její část do sedmi dnů ode dne jejího přijetí, pokud lze ve vztahu k ní dovodit, že cílem žadatele je způsobit nepřiměřenou zátěž povinného subjektu; za způsobení nepřiměřené zátěže se považuje také podávání žádostí o informace u většího počtu povinných subjektů bez zjevné obsahové souvislosti požadovaných informací, a to zpravidla v reakci na předcházející postup povinného subjektu vůči žadateli nebo na vztah s fyzickou osobou uvedenou v písmenu a).

Dle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.

Zákon č. 106/1999 Sb. s účinností do dne 31. prosince 2022 neupravoval zneužití práva na informace jako specifický důvod pro odmítnutí žádosti [narozdíl např. od zákona č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí § 8 odst. 3 písm. b) s účinností do dne 31. prosince 2022, který stanovil jako důvod pro odepření zpřístupnění informace, pokud je žádost formulován zjevně provokativně nebo obstrukčně; s tímto důvodem pro neposkytnutí informace počítá i Úmluva Rady Evropy o přístupu k úředním dokumentům – čl. 5 odst. 5 bod ii]. S účinností ode dne 1. ledna 2023 však již zákon č. 106/1999 Sb. upravuje i tento důvod pro odmítnutí žádosti, avšak v souladu s důvodovou zprávou, je povinný subjekt povinen při odmítnutí žádosti o poskytnutí informace z tohoto důvodu vycházet z příslušné judikatury, která vymezila jednotlivé důvody pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informace z důvodu zneužití práva na informace.

Důvodová zpráva k zákonu č. 241/2022 Sb., kterým se mění zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 130/2002 Sb., o podpoře výzkumu, experimentálního vývoje a inovací z veřejných prostředků a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o podpoře výzkumu, experimentálního vývoje a inovací), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „důvodová zpráva k zákonu č. 241/2022 Sb.“) pak k tomuto fakultativnímu důvodu pro odmítnutí žádost o poskytnutí informace výslovně uvádí: *„Návrh vychází z přístupu správní judikatury. Ta dovozuje, že k označení žadatele jako osoby zneužívající právo nepostačí, když tentýž žadatel podává velké množství žádostí o informace, nebo se opakovaně domáhá poskytnutí velkého množství informací, neboť množství požadovaných informací zákon nelimituje, naopak by se dalo říct, že s ním i počítá, když umožňuje prodloužit lhůtu pro vyřízení žádosti či uplatnění úhrady za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací. Příkladem může být situace, kdy byl informační zákon použit jako určitá odvěta ze strany žadatele, který byl s povinným subjektem např. v pracovněprávním sporu. Soudy ovšem upozornily, že je vždy třeba posuzovat každou situaci výlučně individuálně (a proto ani nelze v zákoně podrobnější znaky zneužívání práva na informace definovat). Jako zneužití práva na informace by bylo tedy možno pohlížet na situaci, kdy žadatel sleduje např. zahlcením povinného subjektu žádostmi zcela odlišný cíl, který vlastně s obsahem poskytnutých informací nijak nesouvisí. Návrh z potencionálních případů zneužití práva na informace specifikuje dva nejtypičtější případy, a to podle dovoditelného účelu podané žádosti. Žádost bude možné odmítnout, zejména jestliže dovoditelným cílem žadatele bude žádostí (žádostmi) působit nátlak na fyzickou osobu, jíž se týkají požadované údaje, nebo nepřiměřenou zátěž povinného subjektu.“*

Vzhledem k dikci důvodová zpráva k zákonu č. 241/2022 Sb. považuje Úřad za vhodné na tomto místě uvést nejdůležitější body, které dovodila správní judikatura pro posouzení, zda se v konkrétním případě jedná o zneužití práva na informace, a to z rozhodnutí Městského soudu v Praze, č. j. 14 A 95/2019–64, ze dne 4. května 2020 (dále jen „MSPH a „rozsudek MSPH“), který shrnul předchozí judikaturu, která vykládala neurčitý pojem zneužití práva na informace. Rozsudek MSPH k této problematice uvádí: *„Široce pojatý svobodný přístup k informacím ve veřejné sféře je tedy jednou z nejefektivnějších cest k transparentci veřejné moci, k její všestranné, účinné a kontinuální veřejné kontrole a jedním z nástrojů snižujících možnosti jejího zneužívání. Na druhé straně však nelze přehlédnout, že podobně jako jiná*

politická práva i právo na informace má své limity a může být omezeno. A omezení práva na svobodný přístup k informacím může nastat mj. v případech, kdy by toto právo nebylo jeho nositeli využíváno, nýbrž zneužíváno. Objektivní právo předpokládá, že výkon práva směřuje k uskutečnění cíle sledovaného právní normou. Obecně však platí, že jestliže jednající sice koná v mezích svého práva, ale prostřednictvím realizace chování jinak právem dovoleného sleduje poškození druhého účastníka právního vztahu, jedná se sice o výkon práva, ale o výkon práva závadný, kdy jednání a jeho výsledek se snad zcela shodují s výsledkem, který mělo právo na zřeteli, ale kdy jednání bylo učiněno nikoliv za účelem dosažení výsledků, k jejichž docílení byla jednajícímu propůjčena ochrana, nýbrž aby bylo dosaženo výsledků jiných, které jsou jinak považovány za nevíтанý vedlejší následek tohoto jednání. Takový výkon práva, i když je se zákonem formálně v souladu, je ve skutečnosti výkonem práva jen zdánlivým; účelem zde není vykonat právo, ale poškodit jiného, neboť jednající v rozporu s ustálenými dobrými mravy je přímo veden úmyslem způsobit jinému účastníku újmu, zatímco dosažení vlastního smyslu a účelu sledovaného právní normou zůstává pro něho vedlejší a je z hlediska jednajícího bez významu (vizte rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 624/2001 ze dne 6. března 2002). Zneužitím práva je tak situace, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti a takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené. O chování toliko zdánlivě dovolené jde z toho důvodu, že objektivní právo nezná chování zároveň dovolené a zároveň nedovolené. Vzhledem k tomu, že ze zásady *lex specialis derogat legi generali* vyplývá, že zákaz zneužití práva je silnější než dovolení dané právem, není takové chování výkonem práva, ale protiprávním jednáním (vizte Knapp, V. Teorie práva. Praha: C. H. Beck, 1995, s. 184–185). Výkonu práva, který je vlastně jeho zneužitím, proto soud neposkytne ochranu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004–48).“ MSPH nad rámec tohoto výkladu doplňuje: „Pakliže žádost o informace ctí předvídaný cíl a účel předmětného základního práva i zákona o svobodném přístupu k informacím, je na místě, aby žadateli byla poskytnuta plná ochrana jeho práv. Jestliže však je z činnosti žadatele či ze samotné žádosti zjevné, že žadatel nesleduje tento principiální účel práva na svobodný přístup k informacím, mohou správní orgány takovou žádost odmítnout a věcně nevypořádat. Takový názor není v obecné rovině v rozporu s čl. 17 Listiny. Jak konstatoval Ústavní soud, šikanózní návrhy či postupy se vyznačují úmyslem účastníka způsobit škodu, a to nejen ostatním účastníkům řízení, a celkově zbytečným zatěžováním soustavy orgánů veřejné moci, aniž by vedly k právem předvídanému cíli, kterým je uplatnění hmotného práva na informace (nálezn Ústavního soudu ze dne 21. 5. 2019, I. ÚS 1083/16). Proto také Nejvyšší správní soud připustil, že zneužití práva na informace na straně žadatele o informace může v určitých případech být důvodem k odmítnutí jeho žádosti. V rozsudku ze dne 26. 10. 2011, č. j. 7 As 101/2011–66, uvedl, že nevyhovět lze takovým žádostem, které jsou „kverulační, zjevně šikanózní, či dokonce pracovní kapacitu orgánů veřejné moci z různých důvodů cíleně paralyzující“. Aplikace obecného principu zákazu zneužití práva přitom přichází v úvahu jen tehdy, pokud není aplikovatelné některé konkrétní zákonné ustanovení, které problém řeší. To nastává i v případě zákona o svobodném přístupu k informacím, které jako samostatný důvod pro odmítnutí žádosti o informace nezná zneužití práva ze strany žadatele. Proto takový důvod představuje tzv. faktický důvod pro odmítnutí žádosti o informace (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012–62). Zároveň však platí, že zákaz zneužití práva je v jistém smyslu *ultima ratio*, a proto musí být uplatňován nanejvýš restriktivně a za pečlivého poměření s jinými obdobně důležitými principy vlastními právnímu řádu, zejména principem právní jistoty, s nímž se – zcela logicky – nejvíce střetává (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5.

2010, č. j. 1 As 70/2008–5). Zákaz zneužití práva tak musí být chápán jako výjimka z pravidla. Odepřít informaci pro zneužití práva lze jedině tehdy, jsou-li zjištěny a doloženy konkrétní skutkové okolnosti, z nichž vyplývá, že žadatel o informaci fakticky sleduje jiný zájem, než je kontrola hospodaření s veřejnými prostředky. Nelze přitom předem paušálně říci, kdy se o zneužití práva bude jednat a kdy nikoliv. Vše záleží na okolnostech konkrétního případu. Stanovením přesných pravidel by byl popřen smysl a samotná podstata institutu zákazu zneužití subjektivních práv, neboť tento institut se musí vyznačovat jistou obsahovou pružností, aby mohl reagovat na nekonečné množství životních situací, na něž nemůže ve své obecnosti právní norma pamatovat (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2014 č. j. 6 As 68/2014–21 či ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004–48) .... A uvedené platí obzvláště v případě, kdy žalobce systematicky požaduje po žalovaném značné množství informací, neboť v těchto případech může podezření na zneužití práva nabývat na intenzitě.“

Z důvodové zprávy k zákonu č. 241/2022 Sb. a citovaného rozhodnutí MSPH, které shrnuje dosavadní správní judikaturu ve věci zneužití práva na informace, je zřejmé, že pokud povinný subjekt dovodí zneužití práva na informace konkrétního žadatele, je povinen náležitě odůvodnit z jakého skutkového stavu vycházel a z jakého chování žadatele dovozuje zneužití práva na informace.

Úřad proto uvádí, že žadatelka podala od konce října do dne vydání rozhodnutí 13 žádostí o poskytnutí informace. Všechny žádosti o poskytnutí informace, až na dvě výjimky, kdy žadatelka, v první z nich, požadovala informace o počtu návrhů na učinění opatření proti nečinnosti Úřadu, včetně kopií rozhodnutí předsedy Úřadu, kterými byly návrhy vyřízeny, a ve druhé ze dne 1. ledna 2023, kdy žadatelka požadovala 5 vzájemně nesouvisejících dokumentů (v těchto žádostech o poskytnutí informace však mimo jiné bylo požadováno opětovné zaslání dokumentů týkajících se žadatelky, které již žadatelka nepochybně měla ve své dispozici, vzhledem ke skutečnosti, že byla v těchto případech podatelem podnětu/stížnosti nebo jiného podání, který byl povinný subjekt povinen vyrozumět v souvislosti s příslušným podáním), se týkaly činnosti odboru práva na informace. Veškeré požadované informace, kromě informací, kterými povinný subjekt nedisponoval a nebyl povinen je vytvářet, a kromě informací, které žadatelka požadovala v žádosti ze 30. prosince 2022 (dále jen „žádost ze dne 30. prosince 2022“) a ze dne 14. února 2023 (dále jen „žádost ze dne 14. února 2023“) a které byly vyhodnoceny jako zneužití práva na informace, tedy, že cílem získání informací nebyla kontrola veřejné správy, nýbrž snaha ovlivnit činnost konkrétních úředních osob, tak, aby bylo v budoucnu rozhodováno v souladu s názory žadatelky, které uvádí ve svých žádostech/podnětech a dalších podáních rozličného charakteru, nikoliv v souladu s právem, byly žadatelce poskytnuty. Žádosti, které jsou předmětem tohoto rozhodnutí jsou svým obsahem velmi podobné žádosti ze dne 30. prosince 2022 a žádosti ze dne 14. února 2023, avšak žadatelka již v žádostech nezastírá své úmysly a své žádosti již více směřuje na ředitele odboru práva na informace a současně na předsedu Úřadu, proto povinný subjekt dospěl opětovně k závěru, že smyslem žádostí není předvídatelný účel zákona č. 106/1999 Sb., tedy kontrola veřejné správy, ale jak již sama žadatelka uvedla v rozkladu, který podala proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti pro zneužití práva, kterým byla vyřízena žádost ze dne 30. prosince 2022, „Na konkrétní osoby jsme se zaměřili z důvodu jejich soustavného porušování právních předpisů. Nikoli však s úmyslem je poškodit, ale s úmyslem docílit nápravy, například cestou odvolání těchto osob z jejich funkcí. To je legitimní cíl, plynoucí mj. ze stanov naší organizace.“ Ačkoliv svůj záměr výslovně uvedla žadatelka až ve výše vymezeném rozkladu, nelze pominout, že žadatelka již po delší dobu nepodává své žádosti o poskytnutí informace za účelem kontroly veřejné správy, ale

pouze jako reakci na skutečnost, že na základě jejich podání není ve většině případů rozhodnuto v souladu s jejími zájmy, ale v souladu s příslušnými zákony a tato skutečnost se projevuje ve stále agresivnějším stylu komunikace žadatelky, a to nejen vůči odboru práva na informace, ale i odboru legislativy a metodiky, který jí poskytuje požadované informace na základě zákona č. 106/1999 Sb. Konkrétně lze tuto skutečnost dovodit i z žádostí, které jsou předmětem tohoto rozhodnutí. Vzhledem k množství žádostí za měsíce leden a únor 2023 a současně vzhledem k obsahu žádostí, které jsou předmětem tohoto rozhodnutí ve spojení se žádostí ze dne 14. února 2023 dovodil Úřad, že cílem žadatelky je současně i způsobit nepřiměřenou zátěž povinného subjektu dle § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., a to i vzhledem ke skutečnosti, že účelem žádostí podle zákona č. 106/1999 Sb. by nemělo být vysvětlování a doplňování odpovědí, které žadatelka obdržela od odboru práva na informace, tedy že tyto žádosti většinou jejich obsahu nelze již považovat za žádosti dle zákona č. 106/1999 Sb.

Avšak i přes tyto skutečnosti povinný subjekt přistupuje ke každé žádosti o poskytnutí informace zaslané žadatelkou zvlášť, a pokud lze být jen okrajově z žádosti o poskytnutí informace dovodit, že jejím smyslem je naplnění práva na informace, povinný subjekt žadatelce informaci poskytne. Ze strany povinného subjektu tedy nedochází k paušálnímu odmítání žádostí o poskytnutí informace, i když je povinný subjekt obeznámen s cíli žadatelky, kterými se netají už ani v jednotlivých žádostech o poskytnutí informace a ani na jejich webových stránkách. K tomuto faktu je třeba doplnit, že od 1. ledna 2023 obdržel povinný subjekt ke dni vydání rozhodnutí 7 žádostí o poskytnutí informace, z toho tři již byly vyřízeny a informace žadatelce poskytnuta, 4. ze dne 14. února 2023 byla odmítnuta pro naplnění § 11a odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. a zbylé tři žádosti jsou předmětem tohoto rozhodnutí. V tomto ohledu nelze dále opominout, že ve všech žádostech o poskytnutí informace je minimálně jeden dokument, obvykle více než 50 % dokumentů, které se bezprostředně dotýkají činnosti žadatelky, a tudíž je jako podatelka příslušných podnětů/žádostí případně dalších podání již v minulosti obdržela. V žádosti ze dne 14. února 2023, v žádosti ze dne 30. prosince 2022 a v žádostech, které jsou předmětem tohoto rozhodnutí již požaduje žadatelka pouze informace o činnosti jedné konkrétní osoby jmenované na místo vedoucí oddělení v odboru práva na informace, činnosti jejího nadřízeného, ředitele práva na informace, činnosti odboru práva na informace jako takového a své dotazy žadatelka doplňuje o žádost o informaci, kdo může odvolat předsedu Úřadu. S ohledem na tyto skutečnosti a na obsah žádostí, které jsou předmětem tohoto rozhodnutí, lze již nepochybně dovodit, že cílem žadatelky je pouze dehonestace uvedených osob, tedy ředitele odboru práva na informace, příslušné vedoucí oddělení, případně dalších zaměstnanců příslušného odboru nebo celého Úřadu.

Úřad konstatuje, tak jak již bylo uvedeno výše a jak je žadatelce známo, kromě rozhodnutí, kterým bylo odmítnuto poskytnutí informací ze žádosti ze dne 30. prosince 2022 a ze žádosti ze dne 14. února 2023, byly do této chvíle žadatelce všechny požadované informace bez dalšího poskytnuty, pokud jimi Úřad jako povinný subjekt disponoval, a to i s ohledem na skutečnost, že je právem každého občana žádat a obdržet informace o činnosti veřejné správy, a toto právo představuje žádoucí záruku zákonnosti ve veřejné správě a má přispívat k řádné činnosti veřejné správy. Toto právo nicméně není absolutní a naráží na ochranu práv a svobod druhých. Žadatelka má však, již vzhledem ke konkrétním dotazům uvedeným v žádostech, které jsou předmětem tohoto rozhodnutí, jiný záměr než kontrolu veřejné zprávy, ale výběrem konkrétní vedoucí, která vede oddělení, jemuž jsou svěřeny činnosti v oblasti práva na informace, které byly Úřadu svěřeny § 16 b zákona č. 106/1999 Sb., chce

působit na činnost celého tohoto oddělení, případně celého odboru práva na informace skrze dotazy, které, již svým obsahem mají dehonestovat ředitele odboru práva na informace. Záměrem, kterým je odvolání příslušné vedoucí, které je podepsána pod většinou vyjádření, kterými jsou shledány podněty/návrhy zaslané odboru práva na informace žadatelkou jako bezpředmětnými, případně odvolání ředitele práva na informace, který stížnosti směřované proti této konkrétní vedoucí oddělení vyřizuje, se již žadatelka, vzhledem k obsahu žádostí, které jsou předmětem tohoto rozhodnutí, ani netají. V tomto ohledu je nutné uvést, že jen za rok 2022 podala žadatelka 66 podnětů k přijetí opatření proti nečinnosti (§ 16b odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb.) a 20 podnětů k zahájení přezkumného řízení (§ 16b odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb.). Protože převážná většina těchto podnětů/návrhů a dalších podání byla shledána nedůvodnými, podala v roce 2022 žadatelka 7 stížností na osoby zařazené v odboru práva na informace dle § 175 zákona č. 500/2004 Sb., směřujících proti chování úředních osob či proti postupu odboru práva na informace. Z toho 4 stížnosti se týkaly konkrétní osoby, o jejíž činnosti žadatelka požaduje informace v žádostech, které jsou předmětem tohoto rozhodnutí. V tomto ohledu proto Úřad dovodil, že žadatelka cíleně útočí na konkrétní osoby, a jejich prostřednictvím na celý Úřad s úmyslem je poškodit, diskreditovat a skrze zneužití práva na informace se snaží o přehodnocení závěrů, ke kterým Úřad dospěl při posouzení jí podaných podnětů/návrhů, případně dalších podání.

Úřad při posouzení žádosti žadatelky dále zohlednil skutečnosti, že žadatelka brojí proti Úřadu jako takovému, sama žadatelka tuto skutečnost uvádí na svých webových stránkách, kde se zaměřila na předsedu Úřadu a dále na konkrétní osoby, které dle jejího názoru porušují právo na informace, její opakované stížnosti pak následně směřují vůči všem osobám, které nevyhověly jí zaslaným podnětům/návrhům a dalším podáním.

Úřad je vzhledem k výše uvedenému přesvědčen, že jím shromážděné podklady jsou dostačující pro učinění závěru, že v tomto případě se jedná o zneužití práva na informace, a zejména s ohledem na skutečnost, že žádosti, které jsou předmětem tohoto rozhodnutí nejsou jednoznačně podány s úmyslem kontroly veřejné správy a jejich jediným záměrem je poškodit v těchto žádostech uvedené úřední osoby. Je tedy pravděpodobné, že žadatelka buď shromažďuje důkazy pro případný soudní spor, případně se jedná o typické zneužití práva na informace, tedy situace, kdy je podána žádost s cílem šikanovat konkrétní osobu, již se požadovaná informace týká. Současně Úřad dovodil, že cílem žadatelky je i nadměrná zátěž povinného subjektu, ve smyslu výše uvedených skutečností. Vzhledem k tomu, že smyslem zákona č. 106/1999 Sb. je kontrola veřejné správy, nelze než žádost žadatelky považovat za překročení hranic zákona č. 106/1999 Sb., a to zejména vzhledem k nepopíratelné skutečnosti, že skutečným účelem žádosti žadatelky jsou pouze její soukromé zájmy, a žádost žadatelky tudíž nesleduje veřejný zájem na poskytnutí informací.

S ohledem na výše uvedené bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení: V souladu s § 152 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve spojení s § 16 zákona č. 106/1999 Sb., lze proti tomuto rozhodnutí podat rozklad a to do 15 dnů ode dne jeho oznámení, adresovaný předsedovi Úřadu pro ochranu osobních údajů. V souladu s § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, rozhoduje o rozkladu předseda Úřadu pro ochranu osobních údajů.

Rozhodnutí je doručeno dnem převzetí stejnopisu, nejpozději desátým dnem od jeho uložení na poště. V případě doručování do datové schránky je dnem doručení okamžik přihlášení oprávněné osoby do datové schránky, nejpozději desátý den ode dne dodání rozhodnutí do datové schránky.

Praha 24. února 2023

Mgr. Josef Štípský
ředitel odboru legislativy a metodiky
(podepsáno elektronicky)